

Esența este aceasta: dacă un mirean dorește să facă ascultare de duhovnic așa cum ar face un monah față de stareț, poate s-o facă, mai ales dacă el însuși dorește. Însă duhovnicul nu trebuie să ceară astfel de ascultare de la cei care i se spovedesc. Deci dacă cineva vrea să ne ceară sfatul în orice, noi ca duhovnici îl dăm cu bucurie, însă nu este corect ca duhovnicul să considere că mireanul păcătuiește dacă nu-i cere sfatul. Păcătuiește doar monahul care nu-l întreabă pe stareț.

ÎNTREBARE: Vreau să vă întreb dacă un mirean care se mai tulbură la

serviciu se poate împărtăși (cu aceeași spovedanie) la sărbători apropiate!

Trebuie să-ți consulți duhovnicul. Depinde dacă el te dezleagă la împărtășanie, depinde de starea ta lăuntrică, de păcatele pe care le-ai făcut. Toate acestea le va judeca duhovnicul și el îți va răspunde.

Din păcate acum trebuie să plecăm. Maica Domnului fie cu voi toți!

Sursa: „Mărturie athonită în România”, lucrare editată de Sfânta Mănăstire Vatopedi, 2004

PROGRAMUL LITURGIC

- **Marți:** 8 martie
08:30 – **Utrenia și Sfânta Liturhie**
→ *Sfinții 40 de Mucenici din Sevastia*
18:00 – **Sfântul Maslu**
- **Vineri:** 11 martie
18:00 – **Paraclisul Maicii Domnului**
- **Sâmbătă:** 12 martie
18:00 – **Vecernia și Litia**
- **Duminică:** 13 martie
08:30 – **Utrenia și Sfânta Liturhie**
→ *Duminica Izgonirii lui Adam din Rai*

Strada Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București
Pentru buletinul online abonarea se face pe site: www.sfantul-ilie.ro

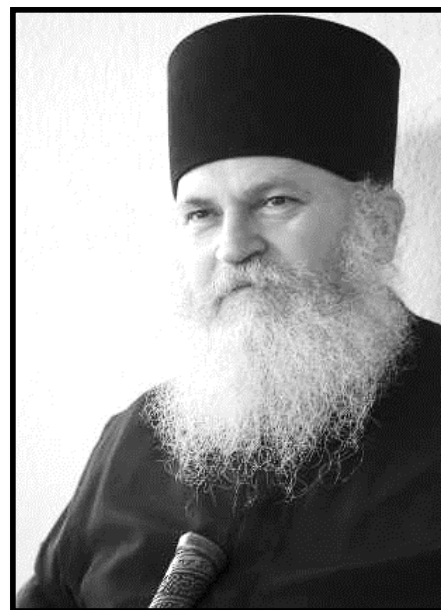
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

Un popor atât prețuiește cât a înțeles din Evanghelie.

(Simion Mehedinți)

Nr. 156 / 6 martie 2016

ARHIMANDRITUL
EFREM
STAREȚUL SFINTEI MĂNĂSTIRI
VATOPEDI, ATHOS

SFATURI PENTRU SOȚI

Soții ortodocși trebuie să fie conștienți de faptul că amândoi se împărtășesc de păcat și de greșeli. Trebuie însă ca la baza familiei să fie o comuniune în Hristos prin taina Bisericii – este foarte important! „Ceea ce Dumnezeu a unit omul să nu despartă”. Nu cred că este posibilă vreo căsătorie fără acordul lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu nu dorește unirea a doi tineri, căsătoria nu are loc: ori moare vreunul dintre logodnici, ori se despart, ori rămân necăsătoriți și astfel nu se mai ajunge la taina căsătoriei. Dacă se ajunge însă la căsătorie înseamnă că aceasta este acceptată de Dumnezeu – fie că unirea este bine-plăcută Lui, fie că este doar acceptată. De aceea, conștienți de aceasta, soții trebuie să se tolereze, să fie îngăduitori unul cu celălalt. Iar seara trebuie să discute despre întâmplările din timpul zilei, dând fiecare explicații pentru a nu exista neînțelegeri.

Soțul trebuie neapărat să dovedească în mod practic soției că o iubește. Firea femeii este atât de slabă, încât îndată ce vede că soțul arată o oarecare amabilitate unei alte femei, fie colegă de serviciu, fie prietenă, în sufletul ei se aprinde invidia. Nu pentru că ar fi o pornire pătimasă ci, din pricina dragostei ce i-o poartă soțului, dorește ca acesta să-i aparțină în întregime. Mai mult, femeia devine invidioasă chiar dacă soțul arată dragoste mamei lui. Dacă îi spui: „Bine, dar este mama lui care l-a născut, l-a crescut, i-a fost alături atâția ani” ea răspunde: „Da, dar o iubește pe ea mai mult decât pe mine!”. Toate femeile asta răspund. De aceea soțul trebuie, prin tandrețe, să găsească „butonul” de împlânzire a soției. Noi, monahii, prin modul nostru de viață nu avem experiența femeilor, însă epitrahilul sfintei spovedanii ne-a dezvăluit foarte multe taine din sufletul femeii. Un alt lucru pe care îl constatăm este acela că femeia, după nașterea primului copil, nu mai dorește atât rolul sexual al soțului, cât tandrețea și afectivitatea acestuia. De aceea soțul trebuie să cunoască acest lucru și să fie tandru cu soția sa.

Niciodată nu trebuie ca soțul să-i facă observație soției în prezența altora, pentru că de multe ori, din egoism, soții își muștră soțiile mai ales în prezența propriilor rude.

Sau, dacă soția dă telefon soțului la serviciu, acesta să nu-i răspundă răstit: „Lasă-mă, n-am timp acum!”, vorbindu-i cu asprime. Ci să-i spună: „Iubito, am treabă acum, însă te voi suna eu puțin mai târziu”. Soția trebuie

să știe întotdeauna că soțul o iubește și se gândește la ea în orice clipă, trebuie să simtă că în inima lui ea este pe primul loc. Când soția va înțelege și se va convinge că soțul o iubește, atunci devine de bunăvoie așternut picioarelor lui, gata de orice jertfă.

Soția, de multe ori, are față de soț un comportament copilăros. De multe ori face mofturi și nazuri de copil mic. Tu, ca soț, trebuie să te cobori „la mintea ei”, să nu-i disprețuiești cererile, să încerci să i le satisfaci și astfel să aduci echilibrul în familie, deoarece în familie toată atenția trebuie îndreptată către mădularul cel slab (firav, neputincios, n.n.) care este femeia.

Dacă femeia nu simte tandrețea soțului, golul din inima ei nu va fi umplut nici de dragostea părinților, nici a propriilor copii. Atât de mare e taina căsătoriei, încât golul creat în inima femeii de lipsa afectivității soțului nu poate fi umplut nici măcar de dragostea propriilor copii! Soției nu trebuie să-i ascundeți nimic, pentru că va veni vremea când veți fi descoperiți. Să-i spuneți totul și să vă consultați cu ea în toate. Nu e bine ca soția să afle cele ascunse ale voastre de la rude, de la colegi, ori de la prieteni. Să știți că firea femeiască este pururea bănuitoare, suspicioasă. Tot timpul se îndoiește și se întreabă: „Oare mă iubește soțul?” Iar dacă va găsi motive de suspiciune, devine fiară. De aceea, trebuie să știți că singurul lucru care o poate cuceri și poate uni familia este tandrețea. Soțul ideal nu o strigă pe soție pe nume. După căsătorie,

adevăratul nume al soției trebuie să fie doar „iubito”. Atunci cei doi vor fi cu adevărat trup și suflet.

Dacă îți greșește cu ceva soția, nu-i răspunde pe loc, atunci când ești dominat de mânie, ci seara, în dormitor când veți fi singuri, să-i spui cu blândețe: „Știi, iubito, azi m-ai întristat cu cutare lucru”. Iar dacă îi arăți blândețe îi va pare rău, va plânge și își va cere iertare.

Dacă soțul pleacă undeva și „uită” să-i spună soției, iar aceasta află de la colegii de serviciu, de exemplu, atât de mare este rana sufletească pricinuită de faptul că nu este ea prima căreia soțul să-i spună despre acest lucru, încât cu greu își revine. Este nevoie, deci, de multă atenție. Dacă soția va înțelege că soțul îi este alături, atunci este capabilă de orice jertfă. Firea feminină are nevoie de cea a bărbatului. Vedeți, chiar și la mănăstirile de maici, dacă nu există un duhovnic bun, singure nu pot spori. Întotdeauna firea femeiască are nevoie de sprijinul firii bărbătești.

Așadar, pe cât puteți, trebuie să vă rugați împreună acasă. Rugăciunea făcută în comun unește familia. Dacă puteți, dimineața rugați-vă împreună, iar seara faceți împreună Pavcernița.

E bine ca soții să se spovedească la același duhovnic și să se împărtășească la aceeași Sfântă Liturghie, să meargă amândoi la aceeași biserică. Acesta este un lucru care îi unește foarte mult.

A venit recent un tânăr la Vatopedi și mi-a spus: „Cunosc o fată și în curând

ne vom căsători”. Îl întreb: „Vă înțelegeți bine?”. „Gheronda, ne înțelegem foarte bine în toate”, îmi zice. „Este credincioasă, merge la biserică, e ortodoxă?”. „Gheronda, să știi că e singura chestiune pe care n-am discutat-o”. „Măi băiete – i-am zis atunci – acesta era primul lucru pe care trebuia să-l puneți în discuție. Dacă nu vă identificați în lucrurile duhovnicești, în credință, atunci căsătoria voastră e de pe acum destrămată”. Nu se poate altfel. Temelia căsătoriei este împreună pășire pe drumul credinței. Altfel toate sunt în zadar. La Vatopedi este un monah care a fost căsătorit, dar nu mergea la biserică nici el, nici soția. Odată însă ne-a vizitat și, cercetându-l harul Duhului Sfânt, s-a schimbat și a început să se spovedească și să frecventeze biserica. Soția însă era împotrivă. Într-o bună zi i-a zis: „Nu vreau să mergi la biserică! Să pleci de la mine!”. Erau căsătoriți de trei ani. Din fericire nu aveau copii, așa încât el și-a luat bagajul și a venit la mănăstire. Vreau deci să spun că pentru o căsătorie reușită, pentru o familie unită, o condiție de bază este această împreună-pășire în viața duhovnicească.

ÎNTREBARE: La conferință ați spus că ascultarea monahilor este diferită de cea a mirenilor; atunci noi cum să aflăm calea cea dreaptă dacă nu facem ascultare de duhovnic?

Desigur, un mirean nu face ascultare cum trebuie să facă un călugăr față de stareț, însă pe cât puteți, să ascultați de duhovnic.